

PEST. II. félv.

44. szám.

November 2. 1865.

Megjelenik e lap minden héten egyszer, csütörtökön. Előfizetési ár: helyben félévre 1 forint 31 kr., egész évre 2 forint 62 kr.; vidékre fél-évre 1 frt 66 kr., egész évre 3 frt 32 kr. A pályázatok beiktatásáért tíz sorig minden egyszeri fölvetelért 1 frt, tíz soron fölül, egyszeri közlésért 2 frt, ha többször közlötetik, 1 forint 50 krajczár számítottatik.

Az ideiglenes országház Pesten.

Jelen képünk az ujonan épült országházat ábrázolja. — Néhány hét mulva nagyszerű események fognak e szép palotában végbemenni. — Az ország minden tájékról küldött bizalmi férfiak itt fognak

összegyűlni, itt fogják böles szavakat hallatni, nézeteiket kifejtetni, — szükségéinket elmondani, szóval: a királylyal együtt bonyolódott hazai ügyeinkről tanácskozni.

A ki tehát a küszöbön álló országgyűlés bekövetkező eseményei iránt némi érdekel van, lehetetlen, hogy ne vágyó néki ismerni azon helyet is, mely e nagyfonságú tanácskozássok és értekezések színtere lesz. — Miután a hazai közügyeit eddigelé más városokban — régebben Budán, ujabban Pozsonyban — végezték: Pesten mind-egyik eddig nem volt oly épület, mely csupán ezen célra

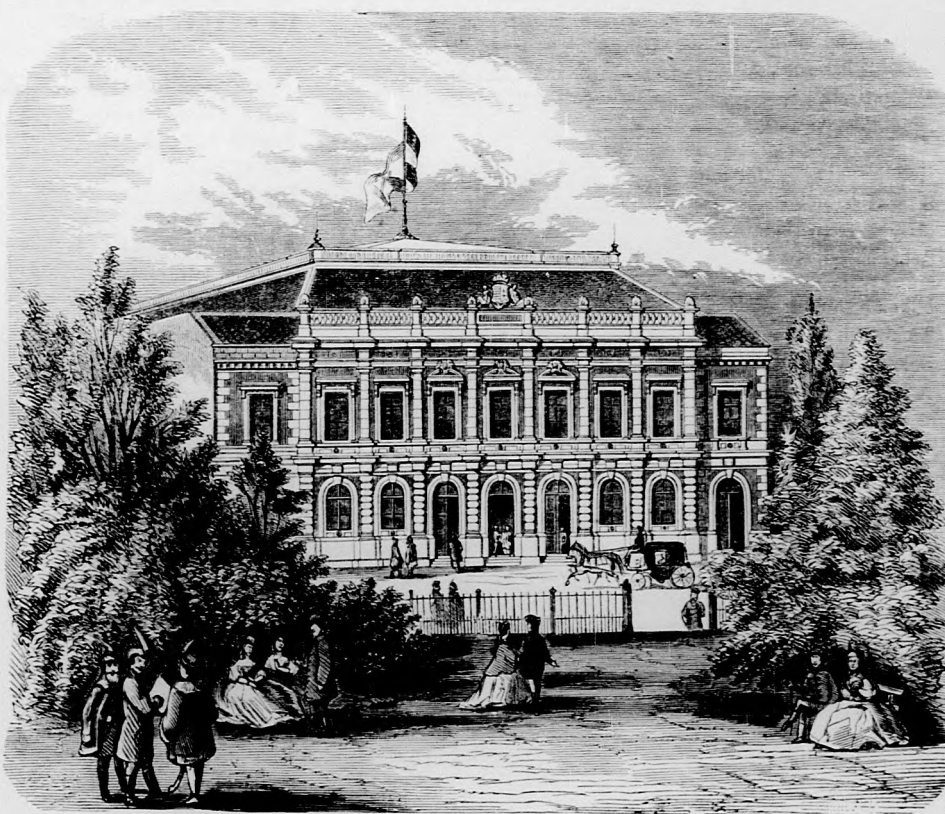
lett volna emelve. — vagyis mindeddig még nem volt országház. 1861-ben is más középületben jöttek össze a képviselő honatyák.

A mostani országgyűlés alkalmából azonban erről

is gondoskodtak. — Értelmes férfiakból álló tanács megteremtette az előkészületeket, kinézte a helyet, elrendelte a költségeket: Ybl Miklós jeles építőmester pedig elvállalta a munkát, és így szeptember közepe táján hozzáfogtak a Sándor-utczában levő régi katonai laktanya lerontásához; azóta 800 munkásnál több dolgozik rajta naponként, és most már a

főlemelt falak nemsokára tető alá kerülnek. — Decz. 10-ikére tehát, mint az országgyűlés megnyitási napjára teljesen elkészül.

Sebesen épül ugyan ez országháza, és csak ideig-

legenesnek nevezik; de azért mint e kép is mutatja, derék egy palota leszen az!

Fedele vörös rézből leszen, tetején hatalmas nemzeti lobogóval, homlokán pedig az ország címere fog ragyogni; falai nem lesznek bevakolva, hanem különös építésmód szerint, esinosan összerakott sárga és piros téglából lesznek kiállítva, melyek a vakító fehérségű széles ablakszegélyzetekkel igen szép ellentétet fognak képezni.

A képünkön látható fák eltakarják itt a jobbkez felől álló lakatos műhely-féle rongyos kis házat, ezt azonban alkalmasint ki fogják sajátítani, s gondoskodni, hogy a szép épületnek szép környezete is legyen.

Belseje szintén igen diszesen és czélszerűen leszen berendezve. A főkapun áthaladva, tiz széles lépcső élér a belépő, melyeket maga után hagyva a ruhatár és ugynevezett bizottmányi termek között, a gyűlési nagyterem hosszában elvonuló folyosóra jut, innen pedig a gyűlésterembe, mely 17' 3' 6" hosszú és 11' 4' széles, s egész négyszög területében 189°-et tesz. Magassága 41' 6". — 462 követ számára leszen benne kényelmes hely; — a bejárattal szemközt, legfelül az elnök két

alelnök, négy jegyző és hat gyorsíró számára készitendő emelvények, fognak állani. A terem mindkét hosszoldalán, félmagasságban lesznek a hallgató közönség számára emelt karzatok, melyekbe a két bejárásnak megfelelő kettős lépcsőzeten lehet feljutni.

E gyűlésteremből a nagy társalgási terembe nyílik átjárás, melynek két, jobb- és balkézre eső részein ismét más termek és szobák lesznek elhelyezve, u. m. az étterem, hivatalos helyiségek, irodaigazgató lakása stb.

Ez mind földszint van. Az emelet utca felől való részét 5 nagy bizottmányi, és 1 gyorsírási terem foglalja el.

Fekszik pedig az országháza a nemzeti muzeum nyugati oldalával szemközt, melylyel, mint a főrendek ülőhelyével egy, az országház főbejárása irányában emelendő tágas kapu által leszen közlekedésben.

Adja Isten, hogy a benne összegyülekező honatyákat országos ügyeink elintézésében mindenkor bölcs mérséklet, igazi honszeretet és őszinte vallásosság vezérelje!

Hulló levelek.

(Vége.)

VIII.

Vastag köd borong a
Letarolt határon,
A nap tiszta képét
Mindhiába várom.

Küzd szegény — fölwillan
S lebukik az árba,
Mélyen elborítja
A habok homálya.

Mikor elsötétül
Tündöklő világunk,
Sokszor egy sugár csak
A mi boldogságunk.

IX.

Légy üdvöz kis virág,
Ősz késő gyermeke!
Szemed oly bánatos,
Dérharmattal tele.

Miért szomorkodol?
A tél rémít talán?
Vagy bänkódotl szegény
Testvéreid után?

Ugy áthat illatod!
Eltölti lelkemet,
E romok közt csupán
Te lehelsz életet.

Te árva, s árva én —
Mi testvérek vagyunk,

Ugy lesz legjobb nekünk,
Ha együtt hervadunk.

X.

Sárga levelek! nem
Messze hullatok,
Hol bölesötök ringa,
Ott lesz sirotok.

S hol hullok majd én le!
Azt nem kérdezem:
Nekem az elég, hogy
Tudja Istenem.

XI.

Jártam a tavasznak
Illatos virágán,
Őszi bús haraszt közt,
A tél pusztaságán.

Jártam, vándoroltam
Jó és rossz napokban,
Sokszor — nem tagadom —
Utamat meguntam.

Láttam eleget, mit
Nem szerettem látni,
Tán ideje volna
Szememet bezárni.

Legyen akaratod,
Sorsom intőzője!
Ha tovább kell mennem,
Nem hátrálok tőle.

XII.

Melyik szomorúbb : az ősz vagy
A sir hervadása ?
A síré, mely örömemet
Annyiszor elásta! . . .

Csak nyugodjál meg, hívő szív!
Ki a fát megfosztja,
Az úti a sebeket, ha
Bőlesége tartja.

Igy nincs semmi gát előttem,
El van vágva minden,
Legalább könnyebb utam, ha
El kell mennem innen.

XIII.

Rövidek e dalok,
Hosszabbak kinaim;
Hidegek a szívek,
Melegek szavaim. . . .

Ki állja ki soká
A villámok tüztét? . . .
Kigyúl, ég, gyújt, letün,
És lesz, mint volt — sötét.

XIV.

Áldassék, a ki ez
Évszakot teremté,
Ki e hervadt lombot
Kebelembe ejté;

Ki levelet rak majd
A busongó fákra,
És dalos madarat
A kizöldült ágra;

Ki midőn az élet
Nagy sirját mutatja,
A föltámadást is
Füleimbe sugja.

Talabér János.

Legendák.

II.

A szeretetnek érdemszerző műve.

Volt egyszer oly istenfelő buzgó királyné, ki erényei által trónjának diszére vált, példája által pedig világitó szövétnékül szolgált.

Ezen nagy királyné jutalmat tűzött ki annak számára, ki a legközelebb elmúlt évben a szeretetnek legszebb s legnagyobb művét vitte végbe, tudván, hogy az ily jutalom hatalmas gyakorlati tanulságul szolgál, és a legegyszerűbb ember képességét sem haladja fölül.

Mikor a kitűzött határidő lejárt, sokan összegyülekeztek; a királyné trónján elnökölt, és megjelent egy, ki azt mondta, hogy a faluban a szegények számára szép kórházat épített.

A királyné örömmel telt el, midőn ezt hallá, s kérdé jótékony alattvalójától, hogy kész-e már a kórház. „Igen, felséged, csak a fölrás hiányzik az épület homlokzatán, melyen az az alapítatás ideje és az alapító neve leszen megemlítendő.”

Miután a királyné köszönetet mondott neki, egy másik lépett elő. Ez azt mondta, hogy a falu számára temetőt készített. A királyné ezen ép oly hasznos, mint jótékony alapításnak örült, s kérdé, vajjon kész-e már a temető. A kérdezett igent mondott, csupán a maga és családja számára építendő szép sírbolt volna még hátra. A királyné köszönetet mondott neki. Egy asszony állott most elő; ez, mint mondá, szegény árvát vett magához, ki majdnem éhen halt meg, s minthogy magának gyermekei nincsenek, ezen árvát ugy akarja nevelni, mint saját leányát.

— És nálad van az az árva? kérdé a királyné.

— Igen, felség, válaszolt a kérdezett; oly ügyes, hogy háztartásomban legnagyobb segítségemre van; szeretem is úgy, hogy soha sem egyezem bele, hogy férjhez menjen; míg Isten éltet, el nem válok tőle.

A királyné magasztalta a jótékonságnak e szép művét. E közben hirtelen zaj támadt. Az emberek helyet csináltak egy szép gyermeknek, ki egy szegényes külsejű öregasszonyt von-

szolt maga után; ezen anyóka a gyermek kezeiből ki akart szabadulni és eliramlni.

— Mit akar e szép gyermek? kérdé a királyné, ki mint egy szerető anya minden hozzá fordulót meghallgatott.

— Én, szóla a gyermek szeliden, de határozottan, azt hozom felséged elé, ki legjobban megérdemli azon jutalmat, melyet a szeretet legnagyobb és legszebb művére kitűztél.

— És ki az? kérdé a királyné.

— Ezen szegény öreg asszony, válaszolt a gyermek.

— Felség, szóla az öreg asszony egészen megzavarodva, én semmit nem tettem, s nem is tehetek semmit, mert magam is nyomorult vagyok, ki alamizsnából élek.

— És mégis ő érdemlé ki a jutalmat, mondá a gyermek határozott hangon.

— És mi érdeme? kérdé a királyné, ki mindenekelőtt igazságos akart lenni.

— Egy darab kenyeret adott, válaszolt a gyermek.

— Hallja felséged, szóla a szegény asszony zavarodottan, egy darab kenyeret!

— Igaz, nem volt több egy darab kenyérmel, mondá a gyermek, de egy edűl voltunk, és e darab kenyérmel sem mi egyebe nem volt.

— A kiálynő az anyókéának adta a jutalmat, és a gyermek, ki Jézus vala, fölemelkedék mennyekbe, és megáldá a nagy és erényes királynét, ki a jótékonságnak adta a jutalmat, — és megáldá az öreg jó és alázatos asszonyt, ki a jutalmat valóban megérdemlette.

III.

A bolygó zsidó.

A legenda a bolygó zsidóról, kit Ahasvérnak neveznek, minden keresztény népnél el van terjedve, s így hangzik:

Ahasvér zsidó varga Jeruzsálemben a bánat-utczában lakott; s midőn Üdvözítőnk a kereszttel vállán a vargának házaajtaja mellett elhaladott, anyyira kimerült, hogy a vargához ezen szavakat intézte:

— János, engedj itt kinyugodnom, mert sokat szenvedek.

— Csak menj tovább, szóla a varga szivtelenül, én is szenvedek, mikor fáradságos munkám mellett ülök, — s bezárta előle az ajtót.

Ekkor az Üdvözítő, kit Ahasvér oly kegyetlenül elutasított, így szól:

— Menj csak menj, és meg se nyugodjál a világ végeig.

Ezen pillanatban érezte a varga, hogy lábai megindultak, a nélkül, hogy azokat mozgatta volna; de meg sem tudta azokat állítani; s azóta meg, soha egy pillanatig sem nyugszik, s menni fog, míg a világ tart, hogy teljesejék az átok, melyet Isten reá mondott.

A könyörtelen varga most ismerte el, hogy az Isten büntetése érte őt a „menj csak menj“ kemény szavaiért, melyeket az ártatlan Jézushoz intézett, ki arra kérte, hogy nála megnyughassék, s egész szívből megbánta, a mit tett, bűnét siratta, és kétségbe kezdett esni.

Mindig tovább és tovább bolygott, míg egyik nagypénteken a messze távolban ég és föld között a kalvária hegye három kereszttel tünt fel előtte.

A legmagasabb kereszt tövében szintoly szép, mint szo-

moru asszony állott. Halvány, könyektől áztatott arcát feléje fordította, s így szól hozzá: „János, bizzál Istenben.“

Erre a szerencsétlen nagyon megvizsgáldott, s új bátorsággal folytatta vándorlását, s folyvást vándorol tizennyolcz század óta. Egyedül és idegenül áll a sok nemzetség közt, melyek támadnak és elmúlnak, barátjai elhaltak, családja elenyészett, Izrael Istenének országa a hitetlenek hatalmába esett, népe meg van átkozva, elszórva, megvetve, mint Kain, a testvérgyilkos megbélyegezve, — s szive mélyen elszomorodva, tele aggodalommal. De a nagyhét és vele a nagypéntek ismét megjő s három óraker délután a messze távolban megjelenik előtte a kalváriahegy, s a szent Szűz újra e szelid szavakat intézi hozzá: „János bizzál Istenben!“ S ekkor új remény tér keblébe, újra megjő bátorsága, hogy bűnbánatát betöltse, újra kezébe veszi vándorbotját, s halad folyvást, szünetlenül, s azért közönségesen így hívják: „János, bizzál Istenben.“

Hányan vannak manap, kik az Ur elől szintén bezárják házukat, mint Ahasvér tett. Bár ezek is bűnbánatuk által az irgalmasság anyja szószólását nyernék ki, ki mindazoknak, kik hozzá folyamodnak, vigaszt és reményt nyújt.

S e b ó k.

Halottak emlékezete.

Az emberek születnek, élnek, meghalnak, és hideg tete-meik sirba boesáttatnak. Jölelkü keresztények máskor is megemlékeznek ugyan kedves halottjaikról, máskor is meglátogatják sirjaikat; és midőn a poraikat rejtő halomra könyveiket hullatják, elköltözött lelkök nyugalmaért is fölröpitik fohászait az élet Urához; — halottak napján mégis egészen más érzelmek fakadnak a szívből; más gondolatok emelik a lelket, midőn az anyaszentegyház maga is gyászruhát ölt, és harangjainak szomorúan zengő szavával a temetőbe hi bennünket, hogy az emlékezet- és hálának éven át netalán megfönyadt nefelejtseit részvétünk könyeivel megújítsuk. Ezt mind a józan ész, mind a kinyilatkoztatás, mind a háladatosság kívánja; azért maga a Szentlélek is Jézus Sirák fia könyvének 38-ik részében mondja: „Fiam! sirasd a halottat és sajnáld, a mint érdemli.“ Hanem ugyanazon Szentlélek a sirásnak mértéket is szabott az említett könyvben, mondván: „Sirj egy keveset a halott fölött; sajnáld őt egy vagy két napig, és azután vigasztalódjál szomorúságodban.“

Mérsékelnünk kell tehát a fájdalmat, és a könyvet mértékletlenül ontanunk nem szabad; mert maga Jézus Lázár sirjánál hullatott könyeivel a mérséklet példáját adá; ő megtanít minket, mond sz. Czirill: „mikép kelljen ez életből kiköltöző barátainkat gyászolnunk az ész törvénye szerint és mérsékelt könyekkel.“ Helybenhagyhatjuk tehát a esendesen, zajtalanul hullatott könyeket, melyek azért, hogy esendesek és zaj nélkül folynak, a keserv és szív fájdalomkönyei lenni meg nem szünek; de gánesolhatjuk a lármát, a kiáltozást, melyeknek ritkán felel meg a benső valóság; ritkán van bennök őszinteség; vagy ha van is, mivel ily ájldozó, kétségbeeső jajveszégelés sem a hittől, sem az éstől, sem embertől vigasztalést el nem fogad, semmi erkölcsi érdeme nincs. Azért sz. Jeromos állítja: „Az ily mértéket nem ismerő, tombolással határos könyvek utálandók.“ Helyesen jegyzi meg sz. Bernát: „Naponkint szemlélnünk halotti gyászt, látunk bőséges sirást, de kevés hasznót; így tehát ne cselekedjete, hanem igyekezzetek hasznát venni könyeiteknek ezen sorokat figyelemmel olvasó s búba mérült árvák és kesergő

özvegyek!“ Ha elhunyt szeretteiteknek a szívfájdalom könyeivel áldoztok, mérsékeljétek ezeket; munkálkodjék bennetek a szerény okosság; fordítsátok könyeiteket magatok és elhunyt szeretteitek javára. Magatok javára úgy, hogy a halál emléke gyümölesözze megtéréseket, szeretteiteknek javára pedig úgy, hogy érettek ne csak sirjatok, hanem inkább azt műveljétek, mi az elhunytaknak használ, mi kinjaikat enyhíti, szenvedéseiket rövidíti, s nekik Isten szent országát közelíti, hová ki bejuthat, nem siránkozásnak, hanem örvendezésnek oka. Ha könyek nélkül szeretteink sirja felé közelegni nem tudunk, mérsékeljük legalább e könyeket. De szükséges még többet is tennünk, azaz, magunk fölött is kell könyeznünk. Oh özvegyek, oh árvák! ha a halottak, kiknek sirjain siránkoztok, fölkelhetnének! hányszor és hány siránkozóznak nem fognak Jézus emez igéit füllébe kiáltani: „Miattam ne sirjatok, magatokat sirassátok.“

„Nem fölöttem, magadon siránkozzál, mondaná az elhunyt nő; mert, hogy Isten engem töled gazdagságod kárára elvett, magad gondatlanságának vala büntetése.“

„Ne engem, magadat sirásd, mondaná az elhunyt férj; mert Isten azért fosztott meg téged segélyemtől, hogy megzabolazza hiúságodat, elbizakodottságodat, vakmerő nyelvedet.“

„Ne sirjatok fölöttünk, magatokon sirjatok ti gyermekek! mondanák a szülők; azért tett Isten titeket árvákká, mert élő szüléiteknek engedetlenek valátok.“

„Ne sirjatok fölöttünk, magatokon sirjatok, kiáltanak a gyermekek szülőknek; azért ragadott ki bennünket Isten kezeitől, mert nem akart bennünket tovább is a veszélyben hagyni, melyben szülői gondatlanságtok miatt voltunk; veszélyben forgott nálatok a mi üdvünk, azért fosztott meg Isten benneteket azon gyámoltól, melyet ti mibennünk egykor nyertetek volna; ti jobban gondoskodtatok, aggodtatok testünkről, mint keresztény nevelésünkről, lelki üdvösségünkről; nem hagyhatott tehát Isten bennünket oly rossz kezekben, melyek örök kárhazatra vihettek volna; mi azért hálát adunk Istennek hamvainkban, hogy idejekorán kivett kezeitek közül.“

De ez így levén, mit tehetnétek hasznosabbat, mint, ha

magatokat megalázzátok, kegyeletos tisztelettel csókoljátok Istennek fenytő vesszejét, és szeretteitek sírjánál hullatott könyeitek szívtörés, jobbulás által megszentelitek. Ezt cselekedvén, könyeitek a hit által bizonyára felszáradnak, mert ez tanítja, hogy „ezen élet vége egy jobbnak kezdete“, melyben sz. Pál szavai szerint „mindig az Úrral leendünk.“

Menj ki azért keresztény atya, anya! magzatod sírjához, kit oly igen szeretted, de kit kebledről leszakasztott és karjaid közül kivett az éden anyaga; menj ki sírjához, hanem érte ne ves szemeidet töröld meg a hitnek ezen vigasztalásával: „ismét meglátandlak téged gyermekem! és kimondhatlanul üdvösségszebbnek találandom reád nézve, hogy korán elhunytál, mint, ha a földi keserűségeket megízlelted és az erénynek anyai kísértetei közé kerültél volna; te egyenes uton repültél angyszárnyaidon az Úr hajlékába.“

Menj ki hitvesed sírjához gyászoló özvegy! nem akarom, hogy egészen elnyomd fájdalmadat; menj, folyasd ki könyeidben megnehezült szíved keservét a neked oly drága sírhalomra; de könyeidet, melyeket Isten akarata szerinti megnyugovással meg kell szentelned, töröld föl bánatos arczodról a hitnek eme szózatával: „nem vesztettelek el örökre téged hitvesem! ismét meg foglak látni s veled fogom az örökkévaló irgalmas Istent

és az Úr Jézus Krisztust áldani, magasztalni s az örök dicsőségnek élvezetével együtt fogunk betelni.“

Menj ki szülőid sírjához fiu és leány! könyezz, de szárita fel könyeidet a hit: „atyám, anyám! ti csak előre mentetek; én is hozzátok jövendek egykor és meg fogjátok látni, hogy keresztény élettemmel jótéteményeitekre s nevelésekre magamat méltóvá tettem és soha arról meg nem feledkeztem, hogy a keresztény erényeknek, melyekre ti engem tanítottatok, gyakorlásaért részesülhessek az örömben veletek mennyországban és veletek örökre egyesüljek.“

Igy emelkedjenek a magasba föl pillanataink a hit szárnyaín, midőn az Urban elszenderült szeretteink sírhalmánál térdelünk. Ha pedig szomorúság aggaszt minket azon bizonytalanság miatt, ha vajjon szülőink, barátaink, rokonaink Isten dicsőségének élvezetére ejtuttak-e már? a hit ilyenkor is nyújt kezünkbe eszközöket, melyekkel az elhunytak lelkein segíthetünk. Imádkozunk t. i. értők, áldozunk nekik az irgalmasságnak cselekedeteivel, járulunk lelkeikért Isten irgalmaéhoz a vér nélküli szentmiseáldozat bemutatásával; mert szent és üdvös gondolat az elhunytakért imádkozni, hogy bűneik büntetésétől megszabaduljanak, és az örök üdvösség honába juthassanak.

B. V.

Hatodévi tudósítvány

A legfölségesebb Oltáriszentség folytonos imadására és a szegény templomok fölszerelésére Pesten alakult anyatársulatról 1864-ik évi novemberhő 6-tól 1865-ik évi novemberhő 6-ig.

Szent János az Igének Istenségét és megtestesülését írván le evangélioma magasztos bevezetésében, azt ezen szavakkal zárja be: „És az Ige testté lön és mi közöttünk lakék.“ Az Úr tehát kettős jótéteménnyel boldogított bennünket, minthogy nemesak fölvevő emberi természetünket, hanem azt meg is tartá. Gyakran olvassuk a szentírásban, hogy angyalok emberi alakban jelentek meg a pátriarkáknak. De ök ezen külalakot csak mez gyanánt ölték magukra s azt ismét letevék, mihelyt küldetésökben eljárát, mihelyt megbízatásuknak vége volt. Majdnem azt lehetne gondolni, hogy e tisztá szellemekre nézve elviselhetlen teher leendett, ha egyiköknek, ki e földre küldetett, azon testet, melyet ily alkalommal fölvevett, további létezésének egész tartama alatt kell vala viselnie. Nem jelenhetett volna meg Üdvözítőnk is a testben hasonló módon, mint az angyalok, hogy minket tanítson? Nem válthatott volna meg bennünket a nélkül, hogy az emberi természetet mindenkorra fölvegye? De ilykép nem ért volna ezélt; így nem lakhatott volna az emberek között, nem társaloghatott volna velök és valóságban nem lesz vala hozzánk hasonló. És nem kizárólag megváltásunkért vevé föl természetünket, hanem fölvevő, hogy minket a kegyelem azon teljével ajándékozzon meg, melyet szent emberisége mindenféle kiáraszt. Példájának magasztossága, imájának buzgósága, magatartása a kísértésekben, békettirése a nyomor- és szenvedésekben, önmegtartadása, engedelmissége és egyéb erényei nem szolgálhattak volna tükörül, ha valóságban nem lett volna az emberek között e földön. Ha emberiségét istenségével tökéletesen és maradandólag nem egyesíti, úgy nem élveznök nyílt sebeinek közbenjárását, nem örülnék a világosságnak, melyvel emberiségének jelenléte az eget elárasztja, nem a dicsőségnek, melyet emberi természetének fölmagasztalása nemünknek biztosít, sem annak, hogy ő viszi az egyházban mint annak feje a főkormányzatot; ezekből és sok egyéb kitüntésektől meg volnánk akkor fosztva.

Es — ha szabad úgy mondaní — mily joggalalan előnyben részesültek volna azok, kik esetleges körülményeknél fogva oly szerenésékek voltak, hogy vele ugyanazon időben és országban élhettek? Valóban ök azon kiváltságnak leendének részei, hogy szent testét is megérinthessek, nekünk ellenben ruhája szegélyét sem lehetne megérinteni? Akkor, míg a kananéai asz-

szony az ő jótéteményeinek teljét élvezé, mi, kik a ház gyermekei vagyunk, eltöltöttünk volna attól, mire amaz igényt tartott — a jögtől, a morzsákból emüi, melyek asztaláról lehulltak? És míg kezeit áldva terjeszté ki azon gyermekek fölött, kik közül tán némelyek az őt gúnyolókhöz sorakoztak, irányukban úgy viselnie magát, mint Izsák, kinek nem vala más áldása Ézsau számára, miután azt Jákob kapta?

Nem, szeretett Üdvözítőnk sokkal részrehajlatlanabb volt a maga szeretetében, semmint így bánt volna velünk. Mi, kik tizennyolez századdal később jöttünk, semhogy személyesen társaloghattunk volna vele, ép úgy szíven fekiüdtünk, mint kik házuknál megvendégelték. Ő a legméltóságosabb Oltáriszentséget szerzé, melyben mint igazi Emmanuelunk közöttünk van, minthogy folytonosan szentélyünkben lakik. Ott minden perezen meglátogathatjuk s bajainkban azon biztos reménnyel folyamodhatunk hozzá, hogy kegy- és szeretetteljesen hallgatja meg könyörgésünket. És így az Oltáriszentség az Isten Fia testben való megjelenésének tökéletes befejezése és oly biztos eszköz, mely által megtestesülésének egyik legnagyobb jótéteménye minden korszakkal és minden helylyel közöltetik. Ő lakot vön mi közöttünk.

Jézus Krisztus megtestesülése a megváltás előkészítése volt; az Oltáriszentség annak ránk alkalmazása. Ő emberré lett, hogy mint ember érettünk szenvedhessen és meghalhasson s így számunkra az örök üdvvel minden kegyelmet megszerezhessen. Ő elédelünk lett, hogy szenvedésének emlékjele szemünk előtt legyen, hogy drága szent vére lelkünk javára szolgáljon, és a kegyelem forrása- és szerzőjével való érintkezés által minden kegyelemmel elteljünk.

A szeretet, mely az örök Igét arra indítá, hogy emberi természetünket fölvegye, forrón óhajtá magát az embereknek oda ajándékozní, magát az emberekért föláldozni. Ő, a mennyire lehetett, isteni természetében részesített, melyet emberi természetünkkel egyesített. Ő minket örökös társaivá tett a mennyben. És azonkívül az embereknek és az emberekért mindent oda adott, a mit csak szerzett, — ha ezt szerzettnék mondaní lehet, — idejét, szívét, erejét, szerencsáját, véré, életét.

De akkor ezen adományokban a mi nemünk közösen részesült, az egyes ember pedig csak, a mennyiben az egész emberi nemhez tartozik. Minden, mit az Üdvözítő ezen uton adott, az egész emberiségnek adatott. Evvel azonban szerete még meg nem elégedett, hanem vágyott mindezt s még többet ennél

mindenünkkel személyesen közölni. És ezt a legfölségesebb Oltáriszentség által valósította.

Igen természetes tehát, hogy az e Szentségben esodálatsan nyilvánuló isteni szeretetet a jámbor lelkek mindenkor a legnagyobb vigasz, lelkesülés és öröm forrásának tekintvén, arra folyton elbájolt esodálkozással pillantottak, esodálhatásai fölött hálatalten elmélkedtek s édességébe, magukat feledve, mintegy kéjttasan elmerültek. De ezen esodálkozással meg nem elégszik a hívő lélek, hanem hálacérzelmeit külsőleg is törekszik nyilvánítani; hódolatát erejéhez képest ima, ének s az áhitattal frígyesült művészet különemű ágaiban, valamint az áldozatkésztségben is kimutatja. Sokfélekép iparkodtak a buzgóbbak Údvözítők iránti köteles hódolatukat ima által följajláni; majd új meg új módok keletkeznek a halandó eme adójának lerovására. Így társulatok keletkeztek, melyeknek tagjai elhatározzák, akként osztani föl imádságukat, hogy abban egymást öránként fölváltsák és a tagtársak eme folytonos imája által az Ur mindnyájok nevében szünet nélkül magasztaltassék. Evvel összekapcsolták az adományozást és egyházi készletek elkészítését oly templomok számára, melyeknek hívei nem képesek a Legfölségesebb lakának illő fölszerelésére. — Ilyen társulat a miénk is, mely jelenleg a hetedik egyleti év kezdetén 1270 imádkozó tagot, 230 részvevőt és számos jötevőt számlál. Az Oltáriszentségben jelenlevő Urunk és Údvözítők előtt áhitattal, hálacérvel és szeretetben összeolvadt tisztelgő örséget képeznek az egylettagok, az anyagi karok és a választottak seregének tisztében osztóván, kik között folytonosan viszhangzik az Ur dicsérete. — Örömtelt szívvel áldozzák ök adományukat fölékesítendő választott lakhelyét Annak, ki mondá: „Enyém az ezüst és enyém az arany“ (Agenus 2. 9), és ki hódolatunk semmi nyilvánítását sem veti meg.

A templomok illő fölszerelése ellen nem ritkán hallani ily beszédet: „Mire való e pazarlás a templomokra? E pénzzel sokkal több jót lehetne tenni, ha az a szegények közt kiosztatnák!“ Mi tudjuk, hogy e beszéd nem új; már Júdás szolt így, a ki morgott, midőn látta, hogy Magdolna a drága kenetet Jézus lábaira önti. De az Ur nem feddte a jámbor bűnbánót, hanem inkább dicséretre, mi által már megelőzőleg jóváhagyta a költséget, melyet templomainkban az O tiszteletére teszünk. Ne hallgassunk tehát ezen új Júdások beszédére, kiket saját életmódjuk megezáfol! Ök panaszt emelnek a költség ellen, melyet a jámbor lelkek a religio végett tesznek, mely által az ember erőnyre serkentetik és szerencsétlenségében egy boldogabb jövő reménye felé utaltatván vigasztaltatik. És mire fordítják ök kincseiket? A templomokra természetesen nem: hanem százakat és ezreket dobnak ki, hogy holmi szenvedélyüket kielégítsék, hogy tisztátlan szívök imádozt bálványának tömjénezenek. Sokan, kik szép összegekről rendelkeztek, elszegényedtek már, mert minden vagyonukat valamely szenvedély táplálására fordították. — És ily emberek merészlik a jámboroknak mondani: „Mire való e pazarlás? Adassék e pénz a szegényeknek a helyett, hogy a templomok díszesen fölszereltesse és drága egyházi ruházatok szereztessenek.“ — Vajjon a szegényeknek adják-e ök a pénzt, melyet nem fordítanak a templomra? — Ekkép szinlelnek ezen emberek szánakozást a nép insége fölött, és mégis nemesak hogy mitsem tesznek e nyomor enyhítésére, hanem az abban szenvedőt még azon egyetlenegy módtól is meg akarják fosztani, vagy azt legalább is eltörpíteni, mely neki az égtől vigaszul adatott minden szükségeiben. Azon ellenvetés még azon aggodalmat árulja el, hogy akkor, mikor az isteni tisztelet külfényére sok fordítatik, a szegényeknek éhezni kell. De ezen aggodalom alaptalan. Kik az isteni tisztelet díszét kedvelik és e ezébra adakoznak, a szegényekről sem feledkeznek meg. Avagy éheztek a szegények azon korban, melyben a legremekebb templomok épültek s az isteni tisztelet a legnagyobb föfnnyel ünnepelettet? Nem azon korból valók-e jóté-

kony intézeteink, melyekben az irgalmasság testi és lelki eselekedetei folytonfolyvást gyakoroltatnak? Valóban, elszegényedésünk nem azon korra vitethetik vissza, melyben a gazdagok még beesben tartották az isteni tiszteletet, hanem annyi bizonyos, hogy azóta s ott terjedt óriási léptekkel az elszegényedés, mióta és a hol az isteni tisztelet külfénye megvetés tárgyává lön és a templomok kirabolattak; továbbá az is bizonyos, hogy mióta a tehetősek megszűntek, áldozatfilléreiket Isten dicsőségére följajláni, eme elvont filléreket nem ajánlották föl a szegények fölségelésére. Az isteni tisztelet méltósága s díszének hanyatlásával a religio is hanyatlani kezdett s vele a felebaráti szeretet, következképp a szegények fölségelése is. A templomok földiszítésé és az isteni tisztelet fénye tehát ninesen a szegények ártalmára, valamint a szegényeken ninesen segítve, ha a templomok s az isteni tisztelet fénye hanyatlásnak indul.

Helyén láttuk, e pontot újra ide ígatni, melyet az 1859-ki october havában közzé tett fölhívásunkból azért vettünk át, minthogy a hithidegek minden alkalommal ily fegyverekkel igyeksenek az Ur házának ékességét és az O dicsőségének lakhelyét szeretők áldozatkésztségét ostromolni.

De ezen áldozatkésztség, hála Istennek, a hithidegek ostromlásának daczára sem esökkent. Pénz-, kelme-, egyházi készletek- és több effélében ismét sok szép szeretetadomány gyűlt össze ez évben, és a szegény templomok között kiosztott tárgyak esekély kivétellel jótékony kezek által ingyen készítették.

Igen nagy segélyére voltak az egyletnek azon t. ez áldozárok is, kik az egylet javára több szent misének elmondását magukra vállalni sziveskedtek. Mi ezennel köteles legmélyebb hálaköszönetünket ismétljük egyletünk legmagasb pártolójának, a nagyméltóságu és fötisztelendő püspöki karnak, melynek több tagja a bibornok herezeg-primás ö főmagasságától kezdve, egyházmegyéjében erre vonatkozó legalázatosabb kérelmünket kegyesen köröztetni méltóztatott; de örömiünkre válik, ezen tetelem segélynyújtásért legforróbb hálaköszönetünket a t. ez. papságnak is nyilváníthatni; egyszersmind pedig egész tisztelet- és alázattal ujítjuk meg abbeli kérésünket, hogy azon t. ez. áldozárok, kik intéttökkel ninesenek amugy is tulterhelve, az Oltáriszentségben jelenlevő Ur Jézus iránti szeretetből sziveskedjenek a jövő évben is az egyletet ezen uton kegyesen támogatni. Legezészerőbb, ha az illetők havonként vállalnak egy-két, vagy ha erejük engedi, több sz. misét; egyébiránt kiknek nehézséget okozna, a fölvállalandó sz. miséket hónapokhoz kötni, arra kéretnek, hogy csak általában sziveskedjenek néhányat elvállalni és azokat a jövő 1866-ki év végeig elvégezni. Ezen sz. misék adpentis intentionem mondandók akár szinben, akár feketében; bejelentethetnek pedig vagy egyenesen az egylet igazgatóságánál, (e tudósítvány végén tájékozásul ajánlt pontok ö-kében kitétt módon), vagy a mely egyházmegyében a nagyméltóságu és fötisztelendő főpásztorok köiratot kegyeskednek és érdemben a t. ez. megyés papsághoz küldeni, az illető nm. és ft főpásztoroknál, megjegyezvén mindazáltal, hogy mindkét helyen jelentést ne tegyenek, a mi könnyen zavart idézhetne elő. Nyugtafele irat az egylet által a t. ez. vállalkozókhoz aláírás végett nem küldetik.

Végre mindazoknak, kik imádkozva vagy dolgozva, tanácsadólag vagy tettel egyletünk szent ügyének előmozdításában részt vettek, szívüink mélyéből azt mondván: „Isten fizesse meg!“ áldjuk és dicsőítjük az Urat, ki e lefolyt évben újra bőven éreztette egyletünkkel szent áldását, és kérjük, fogadja ezental is kegyesen szegénységünk áldozatát; ne engedje buzgóságunkat esökkenni, hanem növelje azt hitbuzgó új tagok épületes példája által, hogy mindig tagabb körökben és bensőbb áhitattal

Áldassék vég nélkül s dicsőíttessék
A legfölségesebb Oltáriszentség! — Amen.

A gazda teendői november hóban.

A ház és udvar körül. A eséplés folytattatik, — a gabna-készleteket gyakran meg kell forgattatni, s az eladásra valót tisztára rostáltatni.

A gyümölcs-kamarát ovjuk a fagytól, s a rothadt gyümölcsöt szemeltesük ki.

A pücze ablakokat éjjelre be kell trágyával rakatni, —

szép időben délben nyitva lehetnek. — A magtár-ablakokat éj-
jelre fatáblákkal zárassuk el.

A szivattyús kutakat, vízvezetékeket be kell szalmával
kötteni.

A tüzfafuvarzás kezdetét veszi.

Ha takarmányzási táblát mindeddig nem készítettünk,
nem szabad azt már továbbra halasztani.

Ugy szintén az örletést sem, ne hogy lisztkészlet nélkül
maradjon a ház.

A jövő évi építkezéssel számításra kell szintén készíteni,
ha még nem történt volna, hogy a szükséges épületfát be lehes-
sen szerezni.

Tüzi és szerszámfáról is gondoskodni kell. — Ludakat
kell hizlaltatni.

Az istállóban. A szarvasmarha egészen letiltandó a
legelőről. — a meddőleket s ürnyáját száraz legelőre jó időben
azonban még reá lehet bocsátani, de reggel s este száraz takar-
mányt kell nekik adni.

Az auyajuhokat a legelőre semmi szín alatt kihajtani ne
engedjük.

A jármos ökrök tavaszi szalma és gumós, vagy gyökön-
vény-takarmányra fogathatnak.

A lovaknak pedig abrakjuk egy részét el lehet húzni,
ha már többé erősebb munkára nem fogjuk őket.

A hizómarha már egészen istállóra kerülve, a gazda egész
figyelmét igénybe veszi. Jó meleg istállóról, gondos, pontos ete-
tés- és bő almozásról gondoskodva legyen.

A baromfiakat jó meleg helyre helyezük, és jól tápláltassuk.
Ludakat hizlaltatni kell.

A köpüket a hideg ellen zsuptakaróval vagy pokróczokkal
ővjük.

A mezőn. Ha bár ritkán marad is el e hónapra a gazda
a vetéssel, mégis megesis az néha; ily esetekben figyelni kell
arra, hogy a vetés sürribben tetessék, mint sem rendszeren tétetni
szokott, mert az őszi megbokrosodásra már ilyenkor számítani
nem lehet.

A répa-felszedést, ha eddig elmaradt volna, siettetni kell,
— a répalevet csak közvetlen a felszedés előtt szabad besze-
detni, s fel kell azt azonnal takarmányozni. Vagy földvermekbe,
melyek belőlől kideszkáztatnak, kell tapostatni rétegenkint
szeeskát, vagy polyvát adván hozzá, hogy az, a répalevél súlyá-
nak 5—6°/₁₀-át tegye.

A tavasziak alá való ugarlás folytattatik, mire is annál
nagyobb gondot fordítsunk és annál több időt, mivel e hónapon
tul ritka évből engedi az időjárás annak további folytatását.

A trágyahordásnak most ideje levén, szorgalmazni kell.
Utak javítása, sánczolások most tétethetnek.

Hol kövesek a földek, azok tisztogatásának is most van
ideje.

A vízmosások sövényekkel láttatnak el, a szakadások meg-
akadályozása végett.

Árkokat kell ásatni az ültetendő eleven sövények alá —
s azoknak ültetését is azonnal elő lehet venni.

A táblák körüli fák ültetése is folytattatik.

A réten. Gyalulás, sánczás és egyéb javítási munkála-
tok folytattatnak.

Esős időben hordassunk trágya-levet a rétre.

Az árkolási, lecsapolási munkálatok is folytattatnak.

A gyümölcsös kertben. Míg a föld nem fagyos, a
magveteményezést folytatni lehet.

Ásás, rigolozás, esemeték és vadonezok átültetése ké-
pezi most legfőbb teendőjét a kertészgazdának.

Sövények javítása, eleven sövények ültetése szintén e hó-
napi munkálatok sorában foglal helyet.

A fiatal fák derekát tövissel körül kell kötözni, vagy ha
ez nincs szalmával vagy náddal, hogy a nyulak meg ne rág-
hassák.

A fák tövei körülárkoltatnak, s a trágyázást is folytatni kell.

A levelek lehullása után mindennemű gyümölcsfák átül-
tethetők, mit is, míg a keményebb fagyok be nem állanak, foly-
tatni kell.

A magvetést lombbal kell betakarni, úgy szintén az idej
kelést is.

Az öreg fák irtathatnak, s a tavaszi ültetések alá való
gödörök ásatása munkába vehető.

A diófákat most kell tisztogatni, mintán nedvök visszahu-
zódott. A tavaszi metszés ártalmas.

Hernyő-kötéseket is szedetni kell.

A konyha-kertben. Az őszi ültetmények földdel fel-
töltendők, s a hidegek beálltával száraz lombbal, vagy szalma-
takaróval kell azokat betakarni, — szintegy a petrezselyem,
téli endívia és spenát-ágyakat is.

Az ásást, s egyéb mult hónapban említett földmunkákat,
míg lehet, folytatni kell.

E hó végén tanácsos még virágos kelt, üveg kalarábót,
kora káposztát, és fejés salátát melegágyba vetni, hogy el le-
gyünk velök folytonosan látva.

A legközelebbi használatra szánt meleg-ágy-föld átrostá-
talandó.

Jól védett melegágyba lehet hónapos retket, salátát és sós-
kát vetni.

A szabadba elrakott gyökféléket lombbal betakartatjuk, s
szép időben szellőztetjük.

A szőlőben. Míg az idő kedvez, a homlitást folytatni
lehet.

A fedés megkezdetik, vagy folytattatik, úgy szintén a
trágyahordás és karók felszedése is.

Az iszapforgó gödörök tisztogatattanak.

Uj telepítvények alá, ha az idő engedi, rigoloztatni kell.
Az erdőben. A favágás kezdete.

Tölgy- és bükk-makkot kell szedetni, — és juhar, körös-
s hársfa-magot gyűjteni.

Lucz-fenyő, körösfű és nyirfa-mag, és a tölgy-makk elvet-
tethetik.

Meddig az idő engedi, lehet falevetet alomnak gereb-
lyéztetni.

Az ültetéseket folytatni kell.

Zs. N.

Mi újság?

(Főpásztori áldozat.) A esanád-egyházmegyei pap-
ság okt. 24-én az elaggott papok nyugdíjintézetét újjászervező
gyűlést tartott Temesvárott, saját főpásztor, mélt. Bonnáz
Sándor esanádi püspök ur elnöklete alatt Kiemeljük a tevékeny
s áldozni nem szünő főpap Bonnáz Sándor ö mlgának azon
nagy-lelkű elhatározását, melylyel a esanádi egyház-
megye elaggott papjainak nyugdíjintézetére
10,000 forintot adományozni méltóztatott.

(Bukovinai magyar testvéreinknek egy
megható levele). „Főmagasságu Bibornok, Ma-
gyarország Hercege-Primása, Legkegyelmesebb
jőtevő Atyánk!

Bukovina hercegségében tiszta eredeti magyar 9800
lakik hat helységben, u. m. Istensegits, hol legelőbb tele-
pedtek meg a magyarok, Fogadjisten, Hadikfalva,

Andrásfalva, Jözseffalva és Falkó vagy Tamna-
tik. Nevezett lakosok mind földművesek, s kivéve 600 — kik
reformált hitűek — mindannyian igaz hívei a romai kath. anya-
szentegyháznak; s oly híven ragaszkodnak ősi magyar szoká-
saikhoz, hogy idegent még községükben sem szívelnek meg: de
a jó erkölcsökben 200 évre is nátra vannak, mi épen nem esoda,
kísem gondoskodván amaz eszközökről, melyek lelki művelésre
szolgálhatnának.

Főmagasságu Bibornok urunknak, magyar nemzetünk her-
cege-primásának, a mi legkegyesebb jőtevő urunknak és Atyánk-
nak föltötte szomorú hírt írok. Két éve már, hogy a kegyes
mennyei Atya bennünket büneink miatt ostoroz. Mult nyáron a
sok hideg eső és vízáradás minden veteményeinket elpusztította,
oly barát pedig, ki rajtunk segítne, közelünkben ninesen. A
mostoha év sok könyvet facsart ki szeméinkből, de mégis ama

vigasztaló reményben éltünk: hogy a Fölséges Atya, haragja ostarait, melyeket bűneinkkel megérdemlettünk, eltávoztatja tőlünk, és a jövő nyárra gabonabőséggel ajándékozand meg bennünket. Azonban csak az ég tudja, mi van végezve felőlünk odafönn: az idén még annyi reményünk sínes, — mint volt. Terméketlen száraz évtünkön semmi áldás; a gabona legtöbb helyütt ki sem kelt; ha kikelt, a szárazság égette ki. kalászkok csak imitt-amott mutatkoztak, vagy az irigy kezek által azok is ellopattak, most már sem magunknak kenyerünk, sem marháink számára szénánk nem levén, a legiszonyosabb télnek nézünk eléje! marháink tehát vagy éhen hullanak el, vagy méztűzű rokonok sem keresik és veszik őket, bitangra kell őket boesátanunk; hozzá a pénznek oly szűkében vagyunk, hogy a föld népe adóját sem képes fizetni; sir a szív, ha a földekre tekint, mert azok oly elhagyott állapotban vannak, mintha be sem lennének vetve.

Vérzik a kebel, látva a sok szegény bukovinai magyart! főképen látva az árvákat és özvegyeket étenül bujdokolni, kezeiket égfelé terjeszteni, és senki által nem segítettet! Sir, busong mindenki, és elhagyatottságában nem bír mihez fogni. Munkát nem kap, mert nincs ki dolgoztasson; gabnát nem vehet, nincs miből; adóssága pedig annyi, hogy 5 évi boldog termés sem képes földözni. A hideg szelek egyre dühnek, nyakunkon a tél, és nincs ruhánk meztelenségünket takarni, nincs fa befűteni! micsoda vigasztalást várhatunk ily inséres időkben!! kihez folyamodjunk?! Mi édes magyar hazánktól elszakadt bukovinai magyarok hol keressünk menedéket? Hova folyamodjunk máshoz, mint Főmagasságu bibornok Urunkhoz, magyar nemzetünk kegyes primásához, minden elhagyott és szegénynek édes atyjához?!

Sírva borulunk le a legnagyobb alázatossággal Főmagasságu legkegyesebb Atyánk lábaihoz, kegyeskedjék fölcsólitani egész Magyarországot segédkezésre, nyomassa ki panaszaikat újságokban, hívja föl áldorait körlevelében s hagyja meg nekik kegyelmesen: hogy hűveiket is adakozásra buzdítsák.

Minden magyar honfi csak 14 krajczárral járuljon a jótékony áldozathoz, s az eltévelyedett szegény bukovinai magyarok fölsegelésére a millió és millió krajczárok közül sok ezer forint gyűlend egybe: „s ama nagylelkű adományból fele a bukovinai szükségkötő magyarok fölsegítésére, fele az istenségsít templom fölépítésére fog fordíttatni.” Nevezett templomba 2360 hívő jár, de az épület korhadt faalkotmány, s minden pereczben attól félhetünk, hogy a rozzant épület nyakunkra szakad; s ekkor oly menedékünk sem lenne, hol Isten imádasára gyűljünk egybe.

Még egyszer említem, hogy sírva írok és a legnagyobb alázatossággal esdeklek: vegye Eminentiád tekintetbe emez inséges idöket, legyen kegyes közbenjárónk a többi magyarországi érsek, püspökök, praelátusok, magyarországi főurak s minden magyarországi jószívű testvéreinknél; mert ha magyaron a magyar nem fog könyörölni, más nemzetiség bizonyára nem fog segíteni, akkor a bukovinai szegény magyaroknak el kell pusztulniok. Csak Isten áldása lehet oly adományokon, melyek ezer meg ezernyi éhezök könyeit törlendik le.

A begyűlendő összeget kegyes meghagyása következtében hozzám méltóztassék intézni. En, ki minden nélkülözhető krajczáromat e szent cél előmozdítására fordítom: minden hozzám érkezendő krajczárról a nagyméltóságu magyar clerusnak és a haza jötevőinek nyíltan számolandok.

Méltóztassék kegyelmesen megengedni, hogy ezen hazájától elszakadt szenvedő szegény bukovinai magyar nép főmagasságu bibornok érsek herezeg-primásunkat minden boldogságot osztogató fölszentelt atyai kezeit legalább gondolattal, legalább alázatos akarattal velem együtt megcsókolhassa.

Főmagasságu bibornok érsek herezeg-primásunknak Istenségsít, szept. 25. 1865. engedelmes fia Dr u s b á e z k y Bonaventura, sk. sz. Domonkos-r. áldozár. istenségsít lelkész, s még több aláírás.

(Templomfölvavatási ünnepély). A csanádi püspökség területéhez tartozó Almás-Kamarás község ritka

ünnepélyben részesült. Megyés püspök B o n n a z Sándor ő mlga f. hó 18-án székhelyéről utrakelvé. ugyan az nap esti 5 óra tájban legnagyobb esendben Aradra érkezett, honnan másnap többek kíséretében a legnagyobb örömszej s éljenzések közt Almás-Kamarásra vonult. Ezen vegyesajku néplakja helység még nem részesült oly magasztos ünnepélyben mint a milyennek ez alkalommal szemtanuja volt. A környékbeli papság, földesnrak, hivatalnokok, nagyszámu nép közepette f. hó 20-án reggeli 8 óraker lépett ő mlga azon egyház falai közé, melynek létezéséhez ő is 1000 frrtal és egy díszes oltárnak teljesen való fölállításával — ismert nagylelkűségéből járult —, hogy foganasítsa azon magasztos hivatását, melylyel őt kizárólagosan azon kath. anyaszentegyház felruháza. A végbement felavatás után teljes papi segédlet mellett sz. miseáldozatot mutatott fel az egék Urának, ennek végeztével a szószékre lépett. Megható jelenet volt midőn ő méltósága német és magyar nyelven — mint ilyajku lakóhíveinek forró szavakban esetelé az ünnepély magasztosságát, s atyai oktatását oly értelemmel intéznai kegyeskedett, miszerint általános megindulásnak jelei tapasztalhatók voltak. A befejezett szertartás után a helyi plebános B a b a r c z y Mátás Ferencz magyar őszintességgel rendezett díszbeállással látta el számos vendégeit; ő mlga igen egyszerű élvezettel megelégedve azonnal visszaindult Aradra, honnan ismét f. hó 21-én reggel egész esendben székhelyére Temesvárra sietett. A Mindenható áldása és a hívek buzgó szeretete kísérje lépteit. S u j á n s z k i Eusztach.

(Megjelent és beküldetett): „Jézus Krisztus élettörténete, tekintettel a régibb és újabb tévelyekre. Irta Venillot Lajos, francziából fordította Ethei **Sébök László**, Eger-főmegyei áldozár, papnöveldei tanfelügyelő, h. tanár és főegyházi hitszónok.” Ara 1 frt 50 kr. — Ismét egy új és jeles könyv a munkás egri papoktól. A lánglelkű Venillott ismeri a magyar közönség; Krisztus élete is azon lángkebellet van írva, mely a kitünő franczia írónak egyéb műveit jellemzi; a fordítás kitünő. Nem is kételkedünk, a magyar közönség a legmelegebb pártolásra fogja e kitünő művet méltatni. Ajánlva van a magyar irodalom főnkeltlekkü moecenásának, nagymélt. Bartakovics Béla egri érsek urnak.

(Tatáról) írják: „Winterl Antal győri kanonok és városi plebános ur ő nsga, még azon idő alatt, midőn a tatabányai plebániának buzgó lelkipásztora és a tata-m. városi plebániához tartozó B a j helységnek jötevője volt, kivitte, hogy B a j helységben egy ezészerű új tanoda, s szép és csinos tanító lak is felépített; továbbá hogy a szentegyházban a roz orgona helyett egy új pedális orgona állíttatott fel; hogy a templom tetője megújított, és hogy a templom belseje kiesi nosíttatott. Ezen áldásos működésen kívül most nem rég rendkívüli jótékonyssággal lepte meg ő nsga B a j helységet; mert saját pénzén az egész sanctuariumot kiféttette, és oltárt és oltárképet pedig megaranyoztatta, úgy hogy a baji templom jelenleg legszebb és vidéken. E folyó év okt. 8-án tartatott legelőször isteni szolgálat ezen újított szentegyházban. Áldja meg a jó Isten ő nagyságát.”

(Kérelem). Mintán 1865-re a tagilletmények szétküldettek már, az igazgató-választmányoknak már korábbi határozata folytán kéretnek a t. cz. tiszteleti tagok, hogy a tagdíjakat beszédni, és haladék nélkül a társ. igazgatóságához részletes kimutatás mellett be küldeni sziveskedjenek. — A nagygyűlés jegyzőkönyve a szentírás negyedik füzetével egyszerre fog szétküldetni.

Szerkesztői mondanivalók.

I. F. Erdőd. Köszönettel megkaptam. A kérdéses kézirat van; nem sokára magánlevelet írok.

Kiadja a **Szent-István-Társulat** (borz-utca 3. sz.). — Felelős ideigl. szerkesztő: **Füssy Tamás**.

Nyomatott Pesten, 1865. **Emich Guszláv** magyar akadémiai nyomdászánál (Barátok tere (7. sz.).